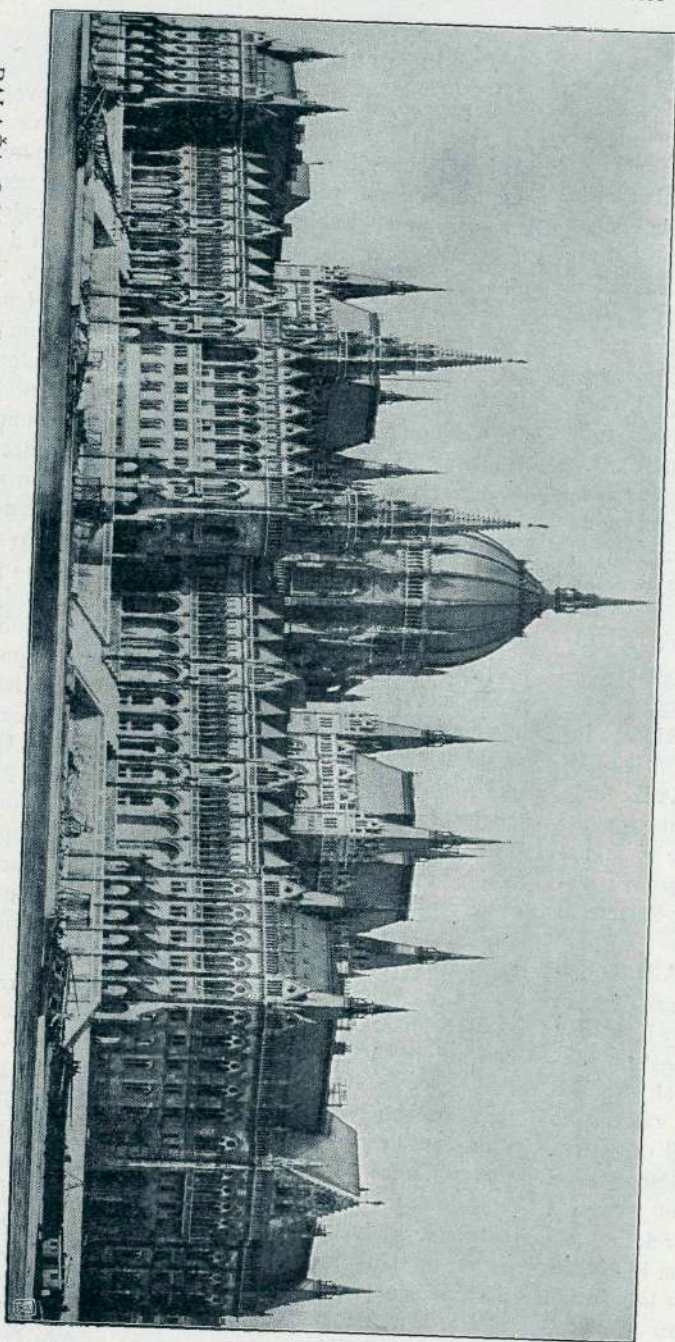

katerih največji Maracaibo obsega nad 2000 kvadratnih milj. Največja znamenitost dežele je 1700 angl. čevljev nad morsko gladino nahajajoče se jezero.

PALAČA OGRSKE DRŽAVNE ZBORNICE V BUDIMPEŠTI.

Polovica Venezuele so pašniki, tretjino pokrivajo obdelana polja, tretjino pa gozdi. Glavno mesto je Caracas. Tu je sedež vlade in vseh zunanjih zastopstev. Mesto je po železnici zvezano na eni strani s

trgovinskim pristaniščem La Guaira, ki je sedaj po blokadi zaprto zunanjim ladjam, na drugi strani preko Victorie in Valencie pa z drugim velikim, utrjenim pristaniščem Puerto Cabello, ki so ga dné 14. decembra bombardirale nemške in angleške vojne ladje. Trgovina v vseh teh in ostalih drugih obmorskih mestih je večinoma v rokah Evropecev; domače prebivalstvo se peča skoro izključno s poljedelstvom in živinorejo. — Zakonodaja je v rokah kongresa, ki sestoji iz senata in poslanske zbornice. Senatorje volijo poslanci, poslednje pa prebivalstvo; na 35.000 ljudi pride en poslanec. Oba zastopa skupno volita 16 članov zveznega sveta, ta pa predsednika republike, ki prestoluje v „rumeni hiši“. Sedanji predsednik republike je Castro, ki nima nikakih posebnih zaslug in državniške izkušnosti ter je, kakor venezuelski predsedniki sploh, prišel le slučajno na vrhunec. Posebnost venezuelska so njene revolucije, radi katerih slovi ta država po vsem svetu. Ponavljajo se redno skoro vsako leto. Večinoma se pojavljajo takole: Če kdo izmej „voditeljev“ nvidi, da ima okoli sebe že dovolj prijateljev, podkupi bojaželjno prebivalstvo proti odškodnini 10 centov na moža ter se postavi na čelo armadi. Z njo se poda navadno v kako večjo dolino blizu glavnega mesta in pričakuje vladnih čet. Po prvem strelu, ki pa radi oddaljenosti običajno ne napravi večje škode, jo oba dela vdereta v mesto, in kdor se prvi polasti tiskarn in objavi poročilo o „sijajni zmagi“, ta je zmagovavec. Njegovi prijatelji dobé za plačilo mastne službe in v kratkem izpraznijo državne blagajne. V takih „bojih“ navadno zmagajo bližnje vladne čete, vsled česar se vlada ne menja redno vsako leto. Seveda se ne konča vsak upor tako enostavno in nekrvavo, in ravno sedaj se govori, da se hočejo nad Castrovo oblastnostjo zmaščevati poleg tujcev tudi domači nezadovoljni elementi, katere vodi Hernandez. Zunanje države premišlujejo, ali bi posegle v vojno ali ne. Sicer imamo „mirovno razsodišče“ v Haagu, a kdo se zanje zmeni, ko je na svetu toliko smodnika in topov? Sila je še vedno jačja od pravice . . .

